

Giendom. Det Sidste har man meent at burde erklære sig for (Nr. 15).

Til § 7.

Denne Paragraph har man anseet det rettest at give en nogen anden Redaction og flytte hen efter § 8.

Til § 8.

Det er fundet rettest, at der af Justitsministeriet gives en udtryffeligt Bevidnelse om, at det Fornødne er iagttaget, og at Besidderen derfor er Eier af den frigjorte Giendom, for at en saadan kan læses som Adkomst. Herved vil vindes en større Sikkerhed og Fasthed, end om Retsfriveren for at afgjøre, om Adkomsten er berigtiget, selv skulde anstille Undersøgelse, om det Fornødne af Besidderen er iagttaget. Et egenligt Skjode synes det derimod mindre stemmende med Forholdet at udstede til Besidderen. I Henseende til Afgifter i Anledning af Overdragelsen er det uden Betydning, hvilken af disse Former der vælges, da § 11 hjemler Besidderen fritagelse for saadanne.

Til § 9.

Hele Udvalget er enigt om, at denne Paragraphs nuværende Affattning lider af saadanne Mangler, at den ikke egner sig til Vedtagelse. Fleertallet billiger imidlertid den Tanke, der ligger til Grund derfor, nemlig at man saa meget som muligt bør begunstige Giendommens Overgang til Fideicommissarvingen. Men, da disse Medlemmer overhovedet mene, at det er af Betydning for en konservativ og rolig Udvikling af Samfundsforholdene, at der gives Afgang til saavidt muligt at holde Jordeiendomme samlede paa een Arvings Haand, have de meent at burde give Reglen et større Omfang, og navnlig sætte en Udvidelse af Sædegaardseierens Testationsret i Forbindelse med den foreslaaede Foranstaltning som en fornødentlig nødvendig konservativ Modvægt. Disse Medlemmer foreslaae derfor at give Reglerne om Selveierbønders Testationsret. Anvendelse paa Sædegaardseiere, hvorved ogsaa vil opnages en ønskelig Censartethed i alle Jordeiendommers Testationsregler (Nr. 17).

Mindretallet mener derimod ikke, at der er Anledning til at sætte en saadan Forandring i Forbindelse med den foreliggende Sag.

Om der maatte være Anledning til i det Hele at forandre Testationsretten, er Noget, der ganske vist fortjener Overveelse, men at der skulde være nogen Nødvendighed for nu at foretage en Udvidelse særlig for Sædegaardseierne, synes os ikke tilstrækkelig begrundet, da jo allerede den bestaaende Lovgivning hjemler dem en meget udstrakt Testationsret. Mindretallet foreslaaer derfor (Nr. 18), at man i Genhold til den bestaaende Lovgivning undergiver de Giendomme, der frigjøres, enten Reglerne for Sædegaard eller for Bøndergaarde, efter som de efter deres Natur henhøre under den ene eller den anden af disse Classer.

Til § 10.

Et Medlem har anseet det rettest udtryffeligt at fremhæve — hvad der tvorigt vel alt ligger i Paragraphens nuværende Affattelse — at den Indskrænkning, Lov af 21de Juni 1854 § 1 medfører i Majoratsbesiddernes Ret til at sælge Fæstegaarde til andre end selve Fæsterne, deres Børn og Svigerbørn, vedbliver efter Overgangen til fri Giendom (Nr. 19).

Til Oplysning om nogle af de vigtigste Bestemmelser i Crectionsbrevene af den i denne Paragraph omtalte Art tjene de som Bilag hostrykte Skrivelser fra Justitsministeriet.

Til § 11.

Der synes ikke tilstrækkelig Grund til at fritage Besidderen for de Gebyrer, der maatte tilfalde enkelte Embedsmænd, og som jo ville være rene Ubetydeligheder i Forhold til de store Beløb, Sagen i Reglen vil dreje sig om. Fremdeles menes det tydeligt at burde udtrykkes, at fritagelsen for Afgifter kun gjælder den første Overgang til fri Giendom (Nr. 20).

I Genhold til det Anførte foreslaaes:

Til § 1.

1) I andet Stykke, 2den Linie, efter „disse“ indskydes: „under Sagttagelse af Udflykningslovgivningen“.

2) Efter Slutningen af § 1 tilføies:

„Jorsaavidt der til Lejnet, Stamhuset eller Fideicommissgodsset eller til den Deel deraf, som ønskes frigjort, hører Fæstegods, skal Besidderen ikkun kunne udøve Besøttelsen for en saa stor Deel af den hele Besiddelses Hart-